

Maya Banks

Gevaarlijke liefde

Maya Banks bij Boekerij:

Geheim verlangen

Gevaarlijke liefde

www.boekerij.nl

*Voor écht geweldige vrienden waar ik altijd op kan terugvallen.
Jullie weten wie jullie zijn. Ik hou van jullie!*

1

Jace Crestwell tikte Gabe Hamilton op zijn schouder. Gabe draaide zich om en Jace zei grinnikend: 'Nu heb je mijn zus wel lang genoeg voor jezelf gehad. Mijn beurt om met haar te dansen!'

Gabe was klaarblijkelijk niet blij met de onderbreking. Mia en hij waren het afgelopen uur als het ware aan elkaar vastgelijmd geweest. Toch deed hij, met tegenzin, een stap achteruit en Mia glimlachte stralend toen Jace Gabes plek innam.

De hele balzaal van het Bentley Hotel was in kerstsfeer gehuld. Voor Mia, omdat ze zo verschrikkelijk veel van kerst hield, en omdat, zoals iedereen wist, Gabe echt alles in het werk stelde om zijn kersverse verloofde gelukkig te maken.

En Gabe handelde snel wanneer hij iets wilde, dat stond als een paal boven water. Meteen toen hij zijn ring om Mia's vinger had geschoven, was hij met de voorbereidingen van het verlovingsfeestje begonnen. Bijna alsof hij bang was dat ze van gedachten zou veranderen als hij de machine niet direct in werking zou zetten.

Jace vond het best grappig om te zien hoe zijn vriend zich in allerlei bochten kronkelde voor een vrouw. Het feit dat die vrouw toevallig Jace' zus was, had iets vreemds, maar Mia was gelukkig. Meer kon hij niet wensen.

'Heb je het naar je zin, meisje?' vroeg Jace terwijl hij met haar over de dansvloer zwierde.

Haar gezicht lichtte op. 'Het is fantastisch, Jace. Alles. Het is echt een sprookje! Ongelooflijk dat Gabe dit zo snel voor elkaar heeft gekregen. Het is gewoon... perfect.'

Jace glimlachte naar haar. 'Ik ben blij dat je zo gelukkig bent. Gabe zal goed op je passen, anders trem ik 'm helemaal in elkaar. Dat heb ik hem al duidelijk gemaakt.'

Haar ogen vernauwden zich. ‘Als hij niet goed voor mij zorgt, hoeft hij zich om jou echt geen zorgen te maken. Dan ben ik degene die hem helemaal in elkaar tremt.’

Jace gooide zijn hoofd naar achter en lachte. ‘Daar twijfel ik geen seconde aan. Je hebt hem er hard genoeg voor laten werken. Respect.’

Mia’s gezicht betrok en Jace fronste zijn wenkbrauwen. Hij vroeg zich af waarom ze opeens zo serieus was op een avond waarop ze alleen maar dolgelukkig zou moeten zijn.

‘Ik weet dat je veel voor me hebt opgegeven,’ zei ze met zachte stem. ‘Ik heb me altijd afgevraagd of ik de reden ben dat je nooit bent getrouwd en geen kinderen hebt.’

Hij staaarde haar aan alsof ze gek geworden was.

‘Misschien hoef je je nu niet meer zo’n zorgen om me maken, en, nou ja, je weet wel...’

‘Nee, dat weet ik niet,’ zei hij. Vervolgens schudde hij zijn hoofd. ‘Wat ben je toch een dwaas, Mia. Ten eerste betekent het feit dat je gaat trouwen niet dat ik me niet langer om je bekommer, en ook niet dat ik niet meer op je pas. Dat is gewoon een gegeven, dus leg je er maar bij neer. En ten tweede: denk je niet dat als ik eerder was getrouwd, zeker toen je nog jonger was, het de zaken een stuk gemakkelijker had gemaakt? Voor ons beiden? Dan had je een moederfiguur gehad als steun en toeverlaat in plaats van een dominante, overbeschermende broer.’

Ze stopte abrupt met dansen, gooide haar armen om hem heen en omhelsde hem stevig.

‘Ik heb nul klachten over de manier waarop je mij hebt opgevoed, Jace. Geen enkele. Je hebt het fantastisch gedaan en ik zal je altijd dankbaar zijn voor alles wat je voor me hebt opgeofferd.’

Nog altijd hoofdschuddend gaf hij haar een knuffel terug. Dwaas. Absolute dwaas. Ze straalde van geluk over haar aanstaande huwelijk met Gabe, en nu wilde ze iedereen om wie ze gaf datzelfde gevoel bezorgen. Mijn god, Ash en hij waren natuurlijk de perfecte prooi.

‘Ik zie het niet als een opoffering, Mia. Ik heb ook geen greintje spijt. Heb je er ooit bij stilgestaan dat ik misschien wel niet wilde trouwen en kinderen krijgen?’

Ze onttrok zich fronsend aan zijn omhelzing en keek toen opzij, naar waar Ash en Gabe stonden. ‘Ja, ik geloof het wel.’

Jace kon een zucht nog maar net onderdrukken. Blijkbaar was Mia

op de hoogte van de seksuele escapades en voorkeuren van Ash en hem, en wist ze over hun gezamenlijke trio's met vrouwen. Niet dat hij het nou leuk vond dat zijn zusje zoiets over zijn seksleven wist, maar het was niet anders. Hij ging zich niet verontschuldigen voor zijn levensstijl, maar hij was ook niet van plan er een gesprek over te hebben met haar.

'Feesten in vrijheid,' zei hij, bij wijze van toelichting.

Mia fronste haar wenkbrauwen en keek naar hem op.

Jace grinnikte. 'Dat is ons motto. Dat van ons drieën, van Gabe, en Ash en mij. Alleen heb jij daar voor Gabe verandering in gebracht. Dat betekent niet dat Ash en ik staan te springen om zijn voorbeeld te volgen.'

Ze rolde met haar ogen. 'Tuurlijk. Nou lijkt het net of Gabe een watje is.'

Jace schraapte zijn keel. 'Wie de schoen past...'

Mia stompte hem op zijn schouder. 'Ik ga hem zó ontzettend vertellen dat je dat gezegd hebt!'

Weer lachte Jace. 'Hij zou waarschijnlijk toegeven dat hij wat jóú betreft een compleet watje is. En dat is helemaal niet erg. Ik wil dat hij je goed behandelt.'

Ash onderbrak hen en nam Mia in zijn armen.

'Mijn beurt!' claimde Ash. 'Het zal niet heel lang duren voordat Gabe haar terug wil, dus nu hij even druk is met zijn ouders, maak ik van de gelegenheid gebruik om met Mia te dansen.'

Jace leunde voorover en kuste Mia op haar voorhoofd. 'Dit is jouw avond, meisje. Ik wil dat het een avond is die je nooit zult vergeten. Veel plezier.'

Ze glimlachte van oor tot oor. 'Dank je, Jace. Ik hou van je.'

Hij raakte haar wang zachtjes aan en deed een stap achteruit om Ash met haar weg te laten dansen.

Jace liep naar het andere eind van de zaal en observeerde het feest in zijn eentje. Het was een intiem gebeuren – precies wat Gabe en Mia wilden – een avond om hun liefde te vieren.

Het mocht dan verschrikkelijk klef klinken, maar je hoefde maar naar die twee te kijken om te zien dat ze het zwaar te pakken hadden. Hij wist nog steeds niet helemaal zeker wat hij ervan vond dat zijn beste vriend een relatie had met zijn zusje. Ze verschilden veertien jaar en hij kende Gabes eisen op seksueel gebied maar al te goed.

Hij kromp ineem bij de herinnering aan de scène van een paar weken geleden, toen hij onaangekondigd Gabes appartement was binnengekomen. Het liefst zou hij het beeld met bleekmiddel van zijn netvlies schrobben – er waren nu eenmaal dingen die een broer niet van zijn zusje wilde zien.

Hij had nog steeds zo zijn bedenkingen: wist Mia echt wel waar ze aan begonnen was? Maar ach, Gabe werd als was in haar handen. Sterker nog, die man was voor de ogen van half New York door het stof gegaan om haar terug te krijgen, dus Jace vertrouwde erop dat Mia wel aankon wat Gabe voor haar in petto had.

Daar ging Jace alleen even niet over nadenken.

Hij zuchtte en zijn blik dwaalde over de menigte en het feestelijke gebeuren. Sinds hun ouders bij een auto-ongeluk om het leven waren gekomen, was Mia een belangrijk onderdeel van zijn leven geweest. Ze was een nakomertje, een oeps-baby, maar daarom niet minder aanbeden door hem en zijn ouders. De dood van hun ouders had het leven voor broer en zus radicaal veranderd.

Toen hij op de universiteit zat en eigenlijk alleen maar oog had voor bier, meisjes en lol maken met Gabe en Ash, had hij de verantwoordelijkheid voor Mia op zich genomen, zij was toen zes. Gabe en Ash waren een ongelooflijke steun voor hem geweest, en in zekere zin had Mia hun vriendschap alleen maar hechter gemaakt. Ergens paste het ook wel dat hij haar nu, als volwassene die haar eigen leven aan het inrichten was, aan de goede zorgen van zijn beste vriend toevertrouwde.

Het zou wennen worden voor hem, nu Mia niet langer alleen zijn verantwoordelijkheid was. Niet dat hij van plan was zijn biezen te pakken, maar de dingen lagen nu anders. Ze had een serieuze relatie en zou niet langer naar hem toe komen met haar problemen. Dat besef had een opluchting moeten zijn, maar in plaats daarvan drukte er een zwaar gevoel op zijn borst. Zijn zusje had hem niet meer zo nodig als vroeger.

Zijn blik bleef rusten op een jonge vrouw die glazen en borden van de tafels aan het halen was. Het was de tweede keer die avond dat hij haar had opgemerkt, hoewel ze niet veel in de zaal was geweest, eigenlijk alleen af en toe om op te ruimen. Ze was geen bedienend personeel. Hij had haar niet zien rondlopen met bladen vol hapjes en champagne. Ze had een zwarte broek aan, een witte bloes en ze droeg een schort.

Hij bestudeerde haar een tijdje voordat hij doorhad wat hem aan haar interesseerde. Ze leek volkomen niet op haar plaats. Hij wist niet precies wat hem die indruk gaf. Hoe langer hij naar haar keek, hoe meer hij ervan overtuigd raakte dat ze eigenlijk een gast zou moeten zijn op dit feest. Niet iemand die achter de feestgangers moest opruimen.

Ze had haar haar opgestoken in een warrige knot, zoals Mia dat soms deed, vastgezet met een knip. Het resultaat was een rommelige, sexy warboel die erom smeekte door een mannenhand te worden vrijgelaten. Zwart als de nacht en woest krullend. Sommige lokken hadden zich aan de knip ontworsteld en vielen langs haar nek.

Ze was tenger en had niet de rondingen die hij normaal graag zag bij zijn vrouwen. Smalle heupen en kleine borsten, maar met genoeg welving om het witte overhemd bij de knoopjes verleidelijk strak te laten staan. Voor de rest was ze klein. Elegant. Breekbaar bijna.

Hij ademde diep in toen ze zich omdraaide en hem een blik op haar gezicht gunde. Fijne, delicate gelaatstrekken. Hoge, prominente jukbeenderen, bijna alsof ze te mager was, en een kleine kin. Maar haar ogen. Jezus, haar ogen. Ze staken enorm af bij haar kleine gezicht. Intens blauw. Helder, alsof je naar ijs keek. Een scherp contrast met haar gitzwarte haar.

Ze was betoverend.

Ze maakte zich haastig uit de voeten, en haar armen hadden het zwaar onder het gewicht van het dienblad met de borden die ze zojuist van tafel had gehaald. Zijn blik volgde haar door de hele zaal tot ze door de deur voor het keukenpersoneel verdween.

‘Niet waar je doorgaans voor gaat,’ mompelde Ash naast hem.

Jace viel uit zijn luchtkasteel en zag dat Ash al klaar was met zijn dans met Mia. Een korte blik op de dansvloer vertelde hem dat Gabe Mia weer voor zichzelf had, en dat de twee weer volledig in elkaar opgingen. Mia’s ogen straalden uitgelaten van blijdschap, en een deel van zijn spanning van eerder ebde weg. Ze was in goede handen. En ze was gelukkig.

‘Waar heb je het in godsnaam over?’ zei Jace met een scherpe toon in zijn stem.

‘Dat grietje die de tafels aan het afruimen was. Ik zag je naar haar kijken. Sterker nog, je was haar bijna aan het uitkleden met je ogen.’

Jace fronste zijn wenkbrauwen en zei niets.

Ash haalde zijn schouders op. 'Ik heb er wel zin in. Lekker ding.'
'Nee.'

Het antwoord kwam er wat nadrukkelijker uit dan Jace had gewild. Hij wist niet eens zeker waar die nadruk vandaan kwam of waarom hij opeens gespannen was.

Ash lachte. 'Rustig, man! Het is weer even geleden. Ik ga m'n charme op haar loslaten.'

'Als je het maar laat, Ash,' gromde Jace.

Maar Ash was al naar de keuken geslenterd, Jace met gebalde vuisten achterlatend. Hoe ging hij zijn beste vriend, een vriend met wie hij regelmatig vrouwen deelde, vertellen dat hij hem zo ver mogelijk van deze vrouw vandaan wilde hebben?

2

Bethany Willis wreef met haar handen over haar versleten broek en deed even haar ogen dicht. Ze stond voor de wasbak met alle vuile vaat die ze had verzameld in de balzaal en ze voelde zich draaierig.

Ze was moe. Zo verschrikkelijk moe. En ze had honger. Het grootste voordeel van dit werk – behalve dat ze contant betaald werd – was het eten. Ze mocht de restjes meenemen, en gezien de hoeveelheid eten die er hier doorheen ging, zat dat wel goed.

Rijke mensen deden alles altijd zo in overvloed. De verhouding tussen het aantal genodigden en de hoeveelheid eten en alcohol was absurd. In gedachten haalde ze haar schouders op. Ze zou er in ieder geval een fatsoenlijke maaltijd aan over houden, zelfs al was dit spul veel te chic voor haar doen.

En er zou genoeg zijn voor Jack.

Ze werd overspoeld door een golf van verdriet en, meteen daarop, schuldgevoel. Een absoluut overbodig gevoel, alleen maar omdat Jack weer terug was. Zo leefde hij. Hij verdween dagen achtereen en kwam dan weer terug, meestal als hij een slaappleats nodig had en een vriendelijk gezicht. Eten. Geld... Vooral geld.

Een zwaar gevoel drukte op haar borst. Ze wist wat hij met het geld deed, en dat hij er een hekel aan had om het haar te moeten vragen. Hij keek haar nooit aan op die momenten, hield altijd het hoofd gebogen. ‘Bethy... er is nou toch iets, dat ik... Ik heb het nodig...’ En meer zei hij niet. Ze gaf hem geld omdat ze niets anders voor hem kon doen. Maar ze had een hekel aan de manier waarop hij ‘Bethy’ zei. Haatte die bijnaam waar ze ooit zo veel van had gehouden, omdat hij haar gegeven was door iemand die om haar gaf.

Jack. De enige persoon in de hele wereld die geprobeerd had haar

te beschermen. De enige persoon in de hele wereld die ooit iets om haar had gegeven.

Haar broer. Geen verwante, maar een broer in elke andere zin van het woord. Hij was van haar, en zij was van hem. Hoe zou ze hem ooit de rug kunnen toekeren?

Dat kon ze niet. Ze wilde het niet.

Ze hoorde een geluid bij de achterdeur die naar het steegje leidde waar het afval werd neergezet. Ze keek op en zag Jack tegen de deurpost leunen, zijn hoofd iets omgedraaid zodat hij de steeg achter hem in de gaten kon houden. Dat was Jack. Altijd een oog op de ontsnapingsroute. Hij zou nooit een onbekende situatie binnenstappen zonder te weten hoe hij die kon ontvluchten.

‘Bethy,’ zei hij zacht.

Ze kromp even ineen, wist waarom hij hier was. Ze zei niets en haalde het geld tevoorschijn dat opgerold in haar broekzak zat. De helft vooraf. En de helft nadat ze klaar was met haar dienst. Jack kreeg deze helft. Van de andere helft zou ze moeten rondkomen tot ze weer een ander klusje vond, en ze wist niet wanneer dat was.

Ze liep naar hem toe en drukte de briefjes haastig in zijn hand. Ze keek ongemakkelijk toe hoe hij de briefjes in zijn gescheurde, versleten spijkerbroek propte zonder haar aan te kijken. Hij zag er opgelaaten uit. Ze wist dat hij hier een hekel aan had. Zij haatte het ook.

‘Dank je,’ fluisterde hij. ‘Gaat het? Heb je een plaats om te slapen vannacht?’

Dat had ze niet, maar dat ging ze hem niet vertellen. Dus ze loog. ‘Ja hoor.’

Hij ontspande een beetje en knikte. ‘Goed. Ik ben ermee bezig, Bethy. Binnenkort heb ik een stek voor ons beiden.’

Ze schudde haar hoofd, wist dat hij dit altijd zei en dat het nooit zou gebeuren.

Hij leunde voorover en kuste haar voorhoofd. Ze sloot haar ogen en stelde zich even andere omstandigheden voor. Maar dat had geen zin. Het was zoals het was. Op iets anders hopen was onzinnig en dom.

‘Ik kom snel weer kijken hoe het gaat,’ zei hij.

Ze knikte. En net toen hij bijna verdwenen was in de schaduwen van het steegje, keek ze op en zei: ‘Doe je voorzichtig, Jack? Alsjeblieft?’

Zijn glimlach versmolt met het donker van de avond. ‘Altijd, mop.’

Ze keek hem na en voelde de brok in haar keel groeien. Shit.

Woede stapelde zich op, maar ze wist dat ook dat een nutteloze emotie was. Ze strekte en kromde haar vingers en het gevoel was terug. De behoefte, de hunkering. Ze vocht ertegen, maar het was een zware strijd. Een overwinning die nog niet helemaal zeker was. Ze had lang niet meer aan de pillen gedacht, maar vanavond was de behoefte er, aangespoord door honger en emotionele pijn.

De behoefte aan vergetelheid. Dat korte moment waarin alles beter voelde, overzichtelijker. Dat het leven er weer zonnig uitzag, zelfs al was het maar voor een paar korte uurtjes.

Ze kon daar niet meer naar terug. Ze had te hard gevochten om zich eraan te ontworstelen en had daarbij alles verloren. Sommigen zouden ongetwijfeld zeggen dat dat des te meer reden was om zichzelf langzaam terug te laten glijden in dat gitzwarte verleden. Maar ze moest sterk blijven. Die persoon was ze niet meer.

‘Je vriendje?’

De vraag kwam uit het niets en verraste haar, en ze draaide zich razendsnel om. Haar hart bonsde terwijl ze de man bekeek die haar van de andere kant van de keuken stond aan te staren.

Hij was een van die rijkelui. Een gast op het feest. Meer dan een gast. Bethany had hem dicht in de buurt van het verloofde stel gezien. En mijn god, wat was die man mooi. Strak. Verzorgd. Alsof hij net uit een tijdschrift was gewandeld over alles wat mooi en vermogend was. Een wereld waar zij echt niet in thuishoorde.

Hij stopte zijn handen in zijn dure pantalon en bleef haar aankijken, zijn houding loom en arrogant. Zijn groene ogen gleden snel over haar heen, alsof hij haar aan het beoordelen was, alsof hij overwoog of ze het wel waard was. Maar wat? Zijn aandacht? Dat zou belachelijk zijn.

Hij had blond haar. Ze had blond nooit echt aantrekkelijk gevonden, maar zijn haar was niet zomaar blond. Het had ten minste vier verschillende tinten, van asblond tot rossig en alles ertussenin. Hij was zo goddelijk dat het pijn deed naar hem te kijken.

‘Ga je die vraag nog beantwoorden?’ vroeg hij vriendelijk.

Zonder iets uit te kunnen brengen, schudde ze haar hoofd en tot haar verrassing barstte hij in lachen uit.

‘Betekent dat nee, ik ga je niet antwoorden of nee, hij is niet mijn vriendje?’

‘Hij is niet mijn vriend,’ fluisterde ze.